

## Arrest

nr. 306 037 van 3 mei 2024  
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS  
Rotterdamstraat 53  
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE II<sup>de</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. MORETUS loco advocaat B. LOOS.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 15 november 2020 aan in België. Zij dient op 2 december 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 26 september 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd bij arrest nr. 284 773 van 14 februari 2023, in essentie omdat de door de Raad gedane vaststellingen “*prima facie negatieve indicaties (vormen) met betrekking tot verzoekers herkomst, levensloop en verblijfplaatsen voor zijn komst naar België*” doch de Raad “*evenwel vast(stelt) dat verzoeker tijdens zijn persoonlijke onderhouds slechts beperkt ondervraagd is geweest omtrent zijn herkomst en zijn leefomgeving, alsook over zijn dagdagelijks leven in Pakistan als Afghaans vluchteling. Bovendien is er in het rechtsplegingsdossier geen landeninformatie voorhanden om de beperkte verklaringen van verzoeker in dit verband af te toetsen.*” en hij “*nader onderzoek van verzoekers beweerde verblijf in Pakistan, zijn beweerde verblijf in Afghanistan en van zijn vroegere en/of*

*actuele (familiale) banden met Afghanistan noodzakelijk (acht) om een correcte en gedegen beoordeling te kunnen maken van zijn eventuele nood aan internationale bescherming.”*

1.3. Op 22 juni 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

#### **“WEIGERING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS EN WEIGERING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS**

##### **A. Feitenrelaas**

*U, Z. S. (...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U heeft de Pashtun etniciteit en bent een soennitisch moslim. Uw familie was oorspronkelijk woonachtig in het dorp Shegi, gelegen in het district Kuz Kunar, provincie Nangarhar. Onder het Sovjet-regime in Afghanistan zijn ze gevlucht naar Pakistan. Uzelf bent geboren in Peshawar, hoofdstad van de provincie Khyber-Pakhtunkhwa in Pakistan. In Peshawar was u altijd samen met uw neef I. (...), die ook in Pakistan verbleef met zijn familie, en uw vriend W. (...). Jullie gingen samen naar school en speelden veel cricket samen. De vijfde of zesde dag in de derde maand van 2014 werd I. (...) door onbekenden ontvoerd. Zij vroegen via de telefoon losgeld aan uw oom W.-U.-D. (...), hetgeen hij weigerde te betalen. Drie à vier dagen later werd I. (...) dood teruggevonden. Uw oom beschuldigde onmiddellijk u en W. (...) ervan de moordenaars te zijn, aangezien jullie altijd samen rondhingen. Jullie werd beiden gearresteerd en gevangengezet. U werd wegens uw minderjarige leeftijd opgesloten in de jeugdgevangenis van de Peshawar Central Jail. Het is pas na vijf jaar dat u werd vrijgelaten wegens een gebrek aan bewijs. U weet niet hoe het uw vriend W. (...) is vergaan. Zodra u vrijkwam, besloot uw vader met de hele familie terug te verhuizen naar Shegi in Afghanistan. Dit was eind 2019. Uw oom W.-U.-D. (...) had u echter nog niet vergeven en dacht nog altijd dat u de schuldige was. Uw vader had al eens een jirga belegd tijdens uw gevangenschap om verzoening te zoeken bij uw oom, maar hij weigerde dit en zwoer wraak te nemen. Uw oom W.-U.-D. (...) was sedert lange tijd geleden lid van de taliban en kreeg in Pakistan bezoek van verschillende prominente talibanleden. Hij reisde u en uw familie achterna naar Afghanistan om wraak te nemen op u. Toen u in Afghanistan aankwam, wilde u werk zoeken bij de overheid. W.-U.-D. (...) kreeg hier echter lucht van en verwittigde de taliban hiervan. Die kwamen op bezoek bij u thuis en bedreigden uw vader dat u problemen zou krijgen indien u hiermee doorzette. Uw vader besloot dat u niet zou kunnen ontsnappen aan uw oom in Afghanistan en regelde uw vertrek. Nadat u er maar vijftien dagen verbleef, verliet u Afghanistan eind 2019. U reisde via Pakistan en Iran naar Turkije, waar u drie maanden verbleef. Nadien reisde u verder naar Griekenland waar u opnieuw drie maanden verbleef. U ging verder via de Balkan-route en arriveerde in Italië. U reisde door via Frankrijk en kwam ten slotte in België aan. Hier diende u een verzoek om internationale bescherming in op 18 november 2020.*

*Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw taskara, een Afghaanse onderwijskaart en legerbadge van uw vader, zijn oude en nieuwe taskara, tevens de oude en nieuwe taskara van uw moeder, verschillende voedselkaarten van Pakistan, een vonnis van de rechtbank in Peshawar en ten slotte een attest van de dorpsoudsten van Shegi ter bevestiging van uw problemen.*

*Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 26 september 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon immers geen geloof gehecht worden aan uw vermeende problemen met uw oom naar aanleiding van de moord op uw neef I. (...). U kwam evenmin in aanmerking voor de toekenning van internationale bescherming omwille van uw verblijf in Pakistan. Er kon immers geen vrees in uw hoofde jegens Afghanistan worden vastgesteld. Op 14 februari 2023 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het CGVS. De RvV volgde weliswaar het CGVS inzake de ongeloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen, maar oordeelde dat er een gebrek aan informatie voorhanden was betreffende uw verblijf in Pakistan als Afghaanse vluchteling alsmede uw verblijf en netwerk in Afghanistan.*

*U werd hierop door het CGVS opnieuw gehoord op 4 mei 2023. U blijft bij uw eerdere verklaringen en herhaalt uw vrees ten aanzien van uw oom bij een terugkeer naar Afghanistan. U legt ter staving een kopie van de “Afghan Citizen Cards” van uw familieleden in Pakistan, een kopie van een werkbadge van uw vader, een kopie van een attest van uw werkgever en andere documenten met betrekking tot uw werk in België, algemene informatie over de situatie in Afghanistan en een aanvullende nota neer.*

##### **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.

Ten eerste dient er opgemerkt te worden dat u ten aanzien van uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan bij uw verklaringen blijft die u reeds uiteenzette in het kader van uw vorige persoonlijk onderhoud namelijk dat u uw oom vreest die lid van de Taliban is en u zou beschuldigen van de moord op uw neef I. (...), hetgeen waar u ook zogenaamd een onterechte gevangenisstraf voor zou hebben uitgezeten in Pakistan. Er moet hierbij worden beklemtoond dat uw verklaringen dienaangaande reeds door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven betreffende de geloofwaardigheid van uw asielrelaas door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw nieuw persoonlijk onderhoud louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Voorts haalt u aan bijna heel uw leven in Pakistan te hebben verbleven als vluchteling en slechts een vijftiental dagen voor uw vertrek te zijn teruggekeerd naar Afghanistan, waar uw familie tot op heden verblijft. De RvV oordeelde dat het verband tussen uw lange verblijf als Afghaanse vluchteling in Pakistan en uw vrees ten aanzien van een terugkeer naar Afghanistan nader onderzocht diende te worden. Om die reden werd de eerder genomen weigeringsbeslissing van het CGVS vernietigd. Er kan echter weinig geloof gehecht worden aan uw vermeend lang verblijf in Pakistan zoals u dit schetst.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid van de Vreemdelingenwet en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie CGVS, p.2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde lang verblijf in Pakistan als Afghaanse vluchteling. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van nood aan

bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

Zo zou uw laatste adres in Pakistan in de stad Peshawar zelf geweest zijn in de wijk Academy Town (zie CGVS, p.4). U verklaart dat er veel Afghaanse families in de buurt woonden, maar uw familie zou geen contact hebben gehad met andere Afghaanse families in Pakistan (zie CGVS, p.5). Dit terwijl u wel zegt dat er veel Afghaanse families in de buurt woonden (zie CGVS, p.5). Dat uw familie, zelf Afghaanse vluchtelingen zijnde, geen enkel contact zou hebben gehad met andere Afghanen, valt moeilijk te geloven. Temeer daar u er geen afdoende verklaringen voor heeft. U woonde er immers sedert uw geboorte tot uw vertrek in 2019. Zo zegt u dat uw vader het druk had met zijn werk en uzelf met school bezig was (zie CGVS, p.5). Dat de hele familie door de drukke job van uw vader geen enkel contact zou hebben gehad met andere Afghanen is weinig overtuigend. Het is dan ook weinig doorleefd en niet aannemelijk te noemen als zou uw familie met niemand contact hebben gehad. Bovendien is het zeer vreemd dat u gevraagd naar de Afghaanse stammen die in de buurt woonden, geen enkele kan opnoemen (zie CGVS, p.6). Zeker aangezien u beweert dat uw vader een winkel had in een bazaar waar er veel Afghanen klant waren bij hem (zie CGVS, p.6). Vreemder wordt het nog als u gevraagd wordt naar tot welke stam uw beste vriend W. (...) behoorde. Hierop zegt u vaagweg dat u het niet weet en dat 'ze misschien Akhonzada zijn of niet' (zie CGVS, p.6). Dat u geen idee heeft welke Afghaanse stammen er in de buurt woonden en tot welke stam uw zagezegde beste vriend behoorde is gezien de tribale Pashtuncultuur zeer moeilijk te geloven.

U bent voorts zeer vaag over de verblijfsstatus die uw familie in Pakistan had. Zo zou uw familie gevlucht zijn naar Pakistan tijdens de Russische bezetting in Afghanistan (zie CGVS, p.3). U legt kopieën van Afghan Citizen Cards neer van uw familieleden. U beweert echter dat uw familie nooit illegaal in Pakistan verbleven heeft (zie CGVS, p.6). Het kan niet dat uw familie enkel Afghan Citizen Cards zou hebben bezeten, wat zou betekenen dat ze weldegelijk een zeer lange tijd zonder documenten in Pakistan hebben verbleven, of toch tot 2017. Immers volgens informatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat Afghan Citizen Cards pas sinds 2017 enkel werden uitgereikt aan Afghanen die niet reeds over een verblijfsvergunning beschikten (zie p.59 en 60, document 1, map landeninfo). Verder kan u geen enkele informatie verschaffen over wanneer en hoe uw familie deze kaarten zouden hebben bekomen (zie CGVS, p.6). Dit is merkwaardig aangezien volgens de algemeen beschikbare informatie het uitdelen van deze Afghan Citizen Cards gepaard ging met een grootschalige campagne waarbij er verscheidene centra werden opgericht in het land waar Afghaanse vluchtelingen zich konden registreren en er verschillende jirga's werden belegd waar dorpsouderen bij werden betrokken om zoveel mogelijk Afghaanse vluchtelingen te laten registreren (zie document 1, map landeninfo). Dat u dan geheel niets kan zeggen over de manier waarop uw familie deze kaarten verkreeg, is weinig aannemelijk. Bijkomend dient opgemerkt te worden dat u in het algemeen een zeer gebrekkige kennis vertoont betreffende de verblijfsprocedure voor Afghaanse vluchtelingen in Pakistan. Zo kan geeneens zeggen welke organisatie verantwoordelijk is voor de verblijfsprocedure van Afghanen (zie CGVS, p.6). Het wordt echter nog vreemder als u toegeeft niet eens te weten wat een PoR-kaart is (Proof of Registration) (zie CGVS, p.7). U zou ook geen andere Afghanen kennen met een zulke kaart (zie CGVS, p.7). De PoR-kaart is de verblijfsvergunning bij uitstek voor Afghaanse vluchtelingen en dit al sinds geruime tijd. Dat u beweert dat uw familie sinds de Russische bezetting in Afghanistan gevlucht is naar Pakistan en u er zelf geboren bent en u dan niet eens deze kaart kent, valt zeer moeilijk te geloven. Ten slotte bent u ook nog eens tegenstrijdig in uw verklaringen betreffende de verblijfsdocumenten van uw familie. Zo beweert u eerst geen weet te hebben of uw ouders al dan niet bij aankomst in Pakistan over documenten beschikten, en even later gevraagd naar uw scholing beweert u plots wel dat uw ouders over documenten beschikten bij aankomst in Pakistan (zie CGVS, p.6 en 7). Dat uw relaas hieromtrent voorts dergelijke tegenstrijdigheden bevat, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Verder beweert u tot de achtste graad naar school te zijn gegaan, dit in een Pakistaanse school waar er slechts een beperkt aantal Afghaanse vluchtelingen les volgden (zie CGVS, p.5). Gevraagd hoe u les kon volgen in een Pakistaanse school zegt u dat omdat u geboren was in Pakistan, u les kon volgen in een Pakistaanse school. Ook zouden uw ouders documenten hebben gehad, maar u weet niet welke (zie CGVS, p.7). Volgens algemeen beschikbare informatie is het voor Afghaanse kinderen zeer moeilijk zich in te schrijven in een Pakistaanse school zonder enige verblijfsvergunning van de ouders (zie p.72,73, document 1, map landeninfo). Dat enkel uw geboorte in Pakistan voldoende zou geweest zijn om les te volgen in een Pakistaanse school is dan ook weinig aannemelijk. Dat u voorts niet op de hoogte bent wat uw ouders precies dienden te doen of voor te leggen is vaag te noemen.

Vervolgens zegt u dat uzelf met uw familie verschillende keren de grens bij Torkham overstak om familie in Afghanistan te bezoeken (zie CGVS, p.7). U beweert dat enkel met het tonen van taskara's uw familie de grens naar Afghanistan kon oversteken en bij terugkeer uw ouders een Afghaans paspoort met Pakistaans visum hadden (zie CGVS, p.7). Echter gevraagd naar hoe uw ouders aan dergelijke visa kwamen, blijft u het

antwoord schuldig (zie CGVS, p.7). Het is opmerkelijk dat u niet eens kan zeggen hoe uw ouders deze visa regelden.

Ten slotte bent u zeer vaag te noemen als u gevraagd wordt naar de algemene situatie van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan. Zo zegt u dat de Afghaanse vluchtelingen een normaal leven hadden en er geen problemen waren, en dat iedereen werk had (zie CGVS, p.8). Dit is echter volledig in strijd met de algemeen beschikbare informatie over de weinig positieve situatie van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan waarbij er gewag wordt gemaakt van discriminatie, willekeurige deportatie, weinig economische vooruitzichten en tal van andere socioeconomische problemen (zie document 1, map landeninfo). Voorts verandert u daarna plots uw antwoord en zegt u dat Afghaanse vluchtelingen oorspronkelijk geen geld hadden om winkels te kopen en groenten in karretjes verkochten, en hierbij veel problemen met de politie hadden (zie CGVS, p.8). Dat u niet eensluidend bent in uw antwoord hieromtrent, is verder opmerkelijk te noemen. Uw antwoorden hieromtrent komen in het algemeen weinig doorleefd over. Zo werd er u gevraagd of u enige verandering zag in de houding van Pakistaanse autoriteiten ten aanzien van Afghaanse vluchtelingen doorheen de jaren waarop u simpelweg 'nee' antwoordt (zie CGVS, p.8). Wederom blijkt uit algemeen beschikbare informatie dat de Pakistaanse autoriteiten doorheen de jaren een strenger beleid zijn gaan voeren betreffende Afghaanse vluchtelingen met meer deportaties onder andere, arrestaties en andere vormen van onderdrukking (zie p.36-44, document 1, map landeninfo). Dat u hierover niets kan zeggen, is weinig geloofwaardig. Dit moet immers duidelijk te zien geweest zijn in uw omgeving. U gaat zelfs verder en beweert dat u of uw familie nooit problemen hebben gekend als Afghaanse vluchteling in Pakistan (zie CGVS, p.8). Ook kent u niemand die gedeporteerd is geweest of andere Afghanen die problemen hadden met de Pakistaanse autoriteiten (zie CGVS, p.8). Dit is gegeven bovenstaande informatie geheel niet geloofwaardig te noemen.

Gegeven bovenstaande, kan er geen geloof gehecht worden aan het door u geschetste profiel van Afghaanse vluchteling in Pakistan.

Wat er ook van zij, zelfs indien u in Pakistan zou hebben verbleven is het loutere gegeven enige tijd in Pakistan te hebben verbleven niet voldoende om een nood aan internationale bescherming vast te stellen in uw hoofde. Er moet worden gesteld dat de nood aan internationale bescherming moet worden beoordeeld ten opzichte van het land van nationaliteit, in casu Afghanistan.

Uit het rapport EUAA: Pakistan – situation of Afghan refugees van mei 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/pakistan-situation-afghan-refugees>) blijkt dat etnische Pashtouns aan de beide kanten van de grens tussen Afghanistan en Pakistan wonen. Zij delen niet alleen familiebanden, maar er is ook sprake van een gemeenschappelijke geschiedenis en cultuur. De taliban, die sinds augustus 2021 de macht hebben overgenomen in Afghanistan, heeft voornamelijk Pashtouns onder zijn leden. Zij nemen daarbij de belangrijkste posities in de de facto regering. Daarnaast blijkt uit de informatie dat er traditioneel veel gereisd wordt tussen Afghanistan en Pakistan, onder andere omwille van handel, familie die aan beide kanten van de grens woont, onderwijs, werk en medische behandeling.

Uit de EUAA Country Guidance van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) blijkt eveneens dat de behandeling van personen die geboren zijn of lang verbleven hebben in Pakistan, in het algemeen geen vervolging uitmaakt. Het is slechts in uitzonderlijke gevallen, die in casu niet worden aangetoond, dat men omwille van een verblijf in Pakistan een nood aan internationale bescherming kan aantonen.

Er kan bijgevolg niet worden ingezien waarom u zich, gelet op alle bovenstaande elementen, niet zou kunnen vestigen in Afghanistan.

Ten slotte stelt uw advocaat dat uw situatie in België mogelijks een risico bij terugkeer zou vormen voor u. Gevraagd hiernaar stelt u verwesterd te zijn omdat u gewoontes hebt hier zoals feesten met jongens en meisjes en uw bezoeken aan shisha bars (zie CGVS, p.12). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat uw levensstijl in België deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Het geheel van uw verklaringen is op zulke wijze vaag en incoherent dat er op geen enkel punt van uw persoonlijke vervolging ook maar enig geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet. Er kan immers geen gegronde vrees in uw hoofde worden vastgesteld.

De documenten die u neerlegt, kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Zo legt u verscheidene kopieën neer betreffende uw verblijf in Pakistan zoals de Afghan Citizen Cards van uw familieleden en werkbadge van uw vader. Dergelijke stukken kunnen uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (zie info blauwe map) blijkt dat zowel in Afghanistan als Pakistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt.

Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Bijkomend dient te worden opgemerkt te worden dat het kopieën betreft, hetgeen de bewijswaarde nog meer relativeert.

Ten slotte legt u documenten neer betreffende uw werk in België. Deze hebben geen invloed op bovenstaande beslissing. Dit geldt evenzeer voor de algemene informatie aangaande de situatie in Afghanistan en Afghaanse vluchtelingen die u neerlegt. Een verwijzing naar de algemene situatie in Afghanistan volstaat niet om in aanmerking te komen voor de toekenning van internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_09\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf), EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf), de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_veiligheidssituatie\\_20220505.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf), EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf), de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLEd) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments

van 4 november 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_11\\_Q35\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Afghanist an\\_update\\_1\\_July\\_31\\_October\\_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanist an_update_1_July_31_October_2022.pdf)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie

in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het

Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dierdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf), EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van

augustus 2020, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020\\_08\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Key\\_Socio\\_Economic\\_Indicators\\_Forcus\\_Kabul\\_City\\_Mazar\\_Shari](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari) en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_11\\_Q35\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Afghanistan\\_update\\_1\\_July\\_31\\_October\\_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Targeting\\_of\\_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf)) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

*Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.*

*Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

*Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.*

*In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.*

*Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.*

## **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

### **2.1. Het verzoekschrift**

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van de artikelen 48/3 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van het gelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 *juncto* artikel 13 EVRM, van artikel 10, lid 3, b) van de Procedurerichtlijn en van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet en als beginsel van behoorlijk bestuur, alsook van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

### **2.2. Stukken**

**2.2.1.** Verzoekende partij voegt bij het verzoekschrift stukken 3 tot en met 12 (zie inventaris p. 119).

2.2.2. De verwerende partij maakt op 11 maart 2024 een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier stuk 9) over.

2.2.3. De verzoekende partij maakt op 13 maart 2024 een aanvullende nota met stukken (1-5) (rechtsplegingsdossier stuk 11) over.

Op 14 maart 2024 maakt de verzoekende partij een tweede aanvullende nota met een stuk over (rechtsplegingsdossier stuk 13).

### 2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Verzoekende partij toont niet aan dat en op welke wijze artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, *in casu* en *in concreto* door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending door verzoekende partij niet op dienstige wijze aangevoerd.

Artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de EU (Handvest) luidt verder als volgt:

*“Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap.”*

Verzoekende partij duidt niet op welke wijze dit algemeen geformuleerde artikel door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.4. Dient voorts te worden opgemerkt dat het gelijkheidsbeginsel enkel dan geschonden kan zijn wanneer er sprake is van vergelijkbare situaties die op een verschillende wijze worden behandeld. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan dat er *in casu* zou zijn voldaan aan de voorwaarden om te kunnen spreken van een schending van het gelijkheidsbeginsel. Uit het loutere gegeven dat er door verwerende partij inzake een aantal andere landen informatie zou zijn opgesteld en zou worden gehanteerd louter en specifiek omtrent de gevolgen van een terugkeer naar deze landen en dat zulks voor Afghanistan niet is geschied, kan namelijk niet worden afgeleid dat het gelijkheidsbeginsel te dezen zou zijn geschonden. Verzoekende partij toont niet aan de hand van concrete argumenten en elementen aan dat de (informatie over de) situatie op het vlak van terugkeer naar de betreffende landen te vergelijken zou zijn met de (informatie over de) situatie op dit vlak in Afghanistan en/of dat zij zich als Afghaan in een vergelijkbare positie zou bevinden als de onderdanen van de betreffende landen. Aldus toont zij *in casu* niet aan dat gelijke situaties ongelijk zouden worden behandeld. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel, kan bovendien nog worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

2.3.5. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een maatregel tot terugleiding of verwijdering, maakt de toetsing of verzoekende partij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is te dezen niet aan de orde.

2.3.6. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen

waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd en wordt op omstandige wijze toegelicht waarom deze statussen geweigerd worden.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.7. De Raad wijst erop dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift ingaat op de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal, gaat zij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU geen synoniem is voor “gedeelde bewijslast”, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met de verzoeker de relevante elementen van het verzoek vast te stellen.

2.3.8. Verzoekende partij klaagt in haar verzoekschrift en in haar aanvullende nota ook een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst zij ook naar de “Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan” van UNHCR van februari 2022, waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asioldossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteed door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA

daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de *"Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan"* van UNHCR van februari 2022. Dat UNHCR in het kader van een interview van Nansen heeft verklaard vast te houden aan zijn standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan (stukkenbundel verzoekende partij, stuk 3), zoals verzoekende partij aanvoert in haar verzoekschrift, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Hetzelfde geldt voor wat betreft de verwijzingen naar landeninformatie en kritiek geuit in de aanvullende nota. Het volstaat echter niet dat verzoekende partij deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen. De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel de volgende verplichting in: *"Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming."* Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoekende partij voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoekende partij wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoekende partij zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoekende partij zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoekende partij als de verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoekende partij doorheen haar kritiek in het voorliggende verzoekschrift en de aanvullende nota tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in het land en regio van herkomst van verzoekende partij en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoekende partij voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De schending van artikel 10, derde lid, b) van de richtlijn 2013/32/EU wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd, dit nog naast de vaststelling dat deze bepaling een aantal verplichtingen oplegt aan de lidstaten en verwerende partij niet kan worden beschouwd als lidstaat in deze zin. Bovendien dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde bepaling verstreek blijkens artikel 51, 1° van Richtlijn 2013/32/EU op 20 juli 2015, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. Daarenboven blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de voormelde richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

### 2.3.9. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet

2.3.9.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.9.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij de motivering in de bestreden beslissing: *“Ten eerste dient er opgemerkt te worden dat u ten aanzien van uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan bij uw verklaringen blijft die u reeds uiteenzette in het kader van uw vorige persoonlijk onderhoud namelijk dat u uw oom vreest die lid van de Taliban is en u zou beschuldigen van de moord op uw neef I. (...), hetgeen waar u ook zogenaamd een onterechte gevangenisstraf voor zou hebben uitgezeten in Pakistan. Er moet hierbij worden beklemtoond dat uw verklaringen dienaangaande reeds door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven betreffende de geloofwaardigheid van uw asielrelaas door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw nieuw persoonlijk onderhoud louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.”* niet betwist. Verzoekende partij brengt tegen dit motief geen concrete argumenten aan. De Raad sluit zich bij dit motief, dat steun vindt in de stukken van het administratief dossier, aan.

2.3.9.3. Verzoekende partij meent evenwel dat wel degelijk geloof moet gehecht worden aan haar profiel van Afghaanse vluchteling in Pakistan. Door erop te wijzen dat een aantal zaken door de commissaris-generaal niet betwist worden, met name haar Afghaanse nationaliteit, het feit dat zij geboren is in Peshawar, dat haar familie oorspronkelijk afkomstig is van de provincie Nangharar en dat zij in België een verzoek om internationale bescherming indiende op 22-jarige leeftijd, doet verzoekende partij evenwel niks af aan de motieven in de bestreden beslissing die doen besluiten dat geen geloof gehecht kan worden aan het door haar geschetste profiel van Afghaanse vluchteling in Pakistan. Zo stelt de commissaris-generaal immers vast dat:

- het niet geloofwaardig is dat haar familie, zo verzoekende partij samen met haar familie sinds haar geboorte tot 2019 in Peshawar woonde, geen enkel contact had met andere Afghanen, temeer verzoekende partij daarvoor geen aannemelijke uitleg heeft;
- de vaststelling dat verzoekende partij geen enkele Afghaanse stam kan opnoemen die in de buurt woonde en evenmin het antwoord weet op de vraag tot welke stam haar vriend W. behoorde ondermijnt verder haar verklaringen met betrekking tot het beweerd lang verblijf in Pakistan;
- haar verklaring dat haar familie nooit illegaal in Pakistan heeft verbleven niet rijmt met het feit dat haar familie *Afghan Citizen Cards* zou gehad hebben nu blijkt objectieve landeninformatie *Afghan Citizen Cards* pas werden uitgereikt sinds 2017 en enkel aan Afghanen die niet reeds over een verblijfsvergunning beschikten, hetgeen betekent dat haar familie, zo zij voordien werkelijk in Pakistan verbleven, weldegelijk een zeer lange tijd zonder documenten in Pakistan heeft verbleven;
- verzoekende partij ook geen enkele informatie kan verschaffen over wanneer en hoe haar familie deze kaarten heeft bekomen wat in het licht van de objectieve landeninformatie waaruit blijkt dat het uitdelen van de *Afghan Citizen Cards* gepaard ging met een grootschalige campagne waarbij verscheidende registratiecentra werden opgericht in Pakistan en er verschillende jirga's werden belegd waarbij dorpsouderlingen werden betrokken om zoveel mogelijk Afghaanse vluchtelingen te laten registreren, niet aannemelijk is;
- dat verzoekende partij bovendien ook in het algemeen een zeer gebrekkige kennis vertoont inzake de verblijfsprocedure voor Afghaanse vluchtelingen in Pakistan:
  - zij weet niet welke organisatie verantwoordelijk is voor de verblijfsprocedure van Afghanen;
  - zij weet niet wat een *PoR*-kaart is;
  - zij kent ook geen Afghanen met een *PoR*-kaart.
- verzoekende partij ook tegenstrijdig is in haar verklaringen omtrent de verblijfsdocumenten van haar familie nu zij eerst stelt geen weet te hebben of haar ouders al dan niet bij aankomst in Pakistan over documenten beschikten om nadien te stellen dat haar ouders over documenten beschikten bij aankomst in Pakistan;
- haar verklaring naar een Pakistaanse school te kunnen gaan zijn omdat zij in Pakistan geboren is niet rijmt met de objectieve landeninformatie waaruit blijkt dat het voor Afghaanse kinderen zeer moeilijk is om zich in te schrijven in een Pakistaanse school zonder enige verblijfsvergunning van de ouders en verzoekende partij ook niet weet wat haar ouders precies dienden te doen of voor te leggen;
- verzoekende partij niet weet hoe haar ouders aan Pakistaanse visa kwamen eveneens het door haar voorgehouden lang verblijf in Pakistan ondermijnt;
- de verklaring dat Afghaanse vluchtelingen in Pakistan een normaal leven hadden en er geen problemen waren in tegenstrijd is met de objectieve landeninformatie over de weinig positieve situatie van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan en vastgesteld dient te worden dat verzoekende partij haar antwoord verandert en dus niet eensluidend is noch komen haar verklaringen doorleefd over:
  - zij antwoordt louter met “nee” op de vraag of zij een verandering zag in de houding van de Pakistaanse autoriteiten ten aanzien van Afghaanse vluchtelingen terwijl uit objectieve landeninformatie blijkt dat de Pakistaanse autoriteiten doorheen de jaren een strenger beleid zijn gaan voeren;
  - bovendien stelt verzoekende partij dat zijzelf noch haar familie ooit problemen hebben gehad als Afghaanse vluchteling in Pakistan en zij niemand kent die gedeporteerd is geweest of andere Afghanen

die problemen hadden met de Pakistaanse autoriteiten wat gelet op de objectieve landeninformatie niet geloofwaardig te noemen is.

Wat betreft de voorgelegde documenten motiveert de commissaris-generaal voorts:

*“De documenten die u neerlegt, kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Zo legt u verscheidene kopieën neer betreffende uw verblijf in Pakistan zoals de Afghan Citizen Cards van uw familieleden en werkbadge van uw vader. Dergelijke stukken kunnen uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (zie info blauwe map) blijkt dat zowel in Afghanistan als Pakistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Bijkomend dient te worden opgemerkt te worden dat het kopieën betreft, hetgeen de bewijswaarde nog meer relativeert.*

*Ten slotte legt u documenten neer betreffende uw werk in België. Deze hebben geen invloed op bovenstaande beslissing. Dit geldt evenzeer voor de algemene informatie aangaande de situatie in Afghanistan en Afghaanse vluchtelingen die u neerlegt. Een verwijzing naar de algemene situatie in Afghanistan volstaat niet om in aanmerking te komen voor de toekenning van internationale bescherming.”*

2.3.9.4. Verzoekende partij erkent verder in het verzoekschrift dat zij niet wist wat een PoR-kaart is, maar zij wijst erop dat Afghanen vaak de naam “PoR-kaart” niet hanteren, maar wel de naam “majir-kaart”. Zij betoogt dat uit het gehoorverslag niet blijkt of de tolk letterlijk PoR-kaart heeft gezegd bij de vertaling dan wel vertaald heeft naar “majir-kaart”. De Raad oordeelt evenwel dat verzoekende partij niet gevolgd kan worden in dit betoog nu uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat PoR-kaarten sinds 2007 afgeleverd worden aan geregistreerde Afghanen in Pakistan. Uit deze informatie kan geenszins blijken dat de PoR-kaarten onder een andere naam bekend staan (administratief dossier, Map Landeninformatie EUAA COI Pakistan – “Situation of Afghan refugees”, mei 2022). Zelfs indien dat het geval zou zijn, dan nog kan redelijkerwijze aangenomen worden dat – zo de verklaringen van verzoekende partij over haar (langdurig) verblijf in Pakistan op waarheid berusten – verzoekende partij tevens de officiële benaming van de PoR-kaart moet kennen en niet alleen de naam die Afghanen daarvoor zouden gebruiken. Haar betoog kan dan ook geenszins overtuigen om de desbetreffende motivering van de bestreden beslissing te ontkrachten. Dit bovendien nog temeer verzoekende partij reeds tijdens het eerste gehoor op 3 februari 2022 gevraagd werd of zij een PoR-kaart heeft, waarbij haar, toen zij vroeg wat dit is, door de *protection officer* werd uitgelegd dat dat een verblijfsvergunning is voor Afghaanse vluchtelingen, waarna verzoekende partij stelde daarover niet te beschikken maar dat haar vader wel dergelijke kaart had, maar dat deze gescheurd werd bij diens terugkeer naar Afghanistan (CGVS, Notities persoonlijk onderhoud (NPO), 3 februari 2022, p. 4-9). Dat zij aldus tijdens het gehoor op 4 mei 2023 stelde niet te weten wat een PoR-kaart is (CGVS, NPO, 4 mei 2023, p. 6-7), kan geenszins verschoond worden door het thans geuite betoog in het verzoekschrift.

2.3.9.5. Waar verzoekende partij voorhoudt dat de commissaris-generaal tekort is geschoten in zijn samenwerkingsplicht wijst de Raad erop dat de in artikel 48/6, § 1, tweede zin, van de vreemdelingenwet bedoelde samenwerkingsplicht waaraan verzoekende partij refereert, er niet aan in de weg staat dat de bewijslast in de eerste plaats op de kandidaat-vluchteling rust die zelf alle essentiële elementen voor de beoordeling van zijn asielaanvraag dient aan te brengen.

De samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU is geen synoniem voor “*gedeelde bewijslast*”, maar houdt hoogstens een nuancering in van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met de verzoeker de relevante elementen van het verzoek vast te stellen.

Zoals duidelijk naar voren komt uit lezing van het administratief dossier heeft de *protection officer* verzoekende partij verschillende vragen gesteld met betrekking tot haar voorgehouden verblijf in Pakistan. Verder heeft de commissaris-generaal de verklaringen van verzoekende partij als de door haar voorgelegde documenten in ogenschouw genomen en deze beoordeeld, mede in het licht van de objectieve landeninformatie. De commissaris-generaal stelt op gemotiveerde wijze vast dat de verklaringen van

verzoekende partij over haar voorgehouden lang verblijf in Pakistan als Afghaans vluchteling gebrekkig zijn en bovendien strijdig met de objectieve landeninformatie zodat er geen geloof kan gehecht worden aan het door haar geschetste profiel en zij aldus niet voldaan heeft aan haar medewerkingsplicht.

Door na de bestreden beslissing alsnog via haar advocaat een mail te richten aan UNHCR met de vraag na te gaan of *“het ouderlijk gezin van cliënt bij UNHCR in Pakistan geregistreerd werd als vluchteling”* (stuk 8) doet verzoekende partij aan voorgaande geen afbreuk.

Immers blijkt dat verzoekende partij reeds sinds het arrest van de Raad van 14 februari 2022 nr. 284 773 op de hoogte is van het feit dat er negatieve indicaties voorlagen met betrekking tot haar herkomst, levensloop en verblijfplaatsen voor haar komst naar België en blijkt uit niks wat verzoekende partij verhinderd heeft om minstens vanaf dan al het UNHCR aan te schrijven. De Raad oordeelt dat zoals *in casu* van een verzoeker mag worden verwacht dat hij onmiddellijk alles doet waar hij redelijkerwijs toe in staat is om bewijzen van zijn verklaringen te verkrijgen en aldus contact opneemt met UNHCR. De Raad herhaalt dat van verzoekende partij een oprechte inspanning mag verwacht worden om haar relaas te staven.

Bovendien blijkt uit de reactie van de advocaat van verzoekende partij op de vraag van UNHCR om het UNHCR toestemmingsformulier te laten ondertekenen door verzoekende partij (mail van 24 juli 2023) dat de vraag wordt gesteld of de gegevens die UNHCR genereert ook meegedeeld worden aan het CGVS of dat het CGVS erbuiten blijft. Hoe dergelijke vraag moet geïnterpreteerd worden laat de Raad in het midden, doch ook hier blijkt dat pas op 9 augustus 2023 deze vraag gericht werd aan UNHCR en aldus weinig diligentie aan de dag werd gelegd. Diezelfde dag nog reageert UNHCR met de stelling dat deze gegevens niet gedeeld worden met het CGVS, waarna het ingevulde toestemmingsformulier onmiddellijk doorgestuurd wordt naar het UNHCR, doch zonder de bijlage, die pas op 10 augustus 2023 wordt doorgestuurd. Er blijkt verder niet dat verzoekende partij daarna nog gevraagd heeft naar een antwoord bij UNHCR. Pas op 12 maart 2024, amper drie dagen voor de terechtzitting bij de Raad, wordt een rappel verstuurd, waarvan verzoekende partij voorhoudt dat hierop geen enkele reactie is gekomen. Voor zover het gezegde van verzoekende partij al kan aangenomen worden nu het alleszins opmerkelijk is dat UNHCR wel onmiddellijk reageert op de vraag om een onderzoek te verrichten maar dan op de rappel hoegenaamd niet meer zou reageren, zelfs niet om te stellen dat het onderzoek nog lopende is, stelt de Raad hoe dan ook vast dat gelet op de vastgestelde inertie in hoofde van verzoekende partij zij bezwaarlijk kan voorhouden wel aan haar medewerkingsplicht te hebben voldaan.

De Raad brengt daarbij nogmaals in herinnering dat het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek *zo spoedig mogelijk* aan te brengen. Verzoekende partij doet met haar betoog geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing dat zij duidelijk niet heeft voldaan aan haar plicht tot medewerking, zoals blijkt uit het geheel van de door haar afgelegde verklaringen en voorgelegde stukken.

Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt komt het, in het licht van het ongeloofwaardig karakter van de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot het door haar geschetste profiel van Afghaans vluchteling in Pakistan, evenmin aan de commissaris-generaal toe om de lacunes in de bewijsvoering van verzoekende partij op te vullen. In het licht van de omstandige en pertinente motieven in de bestreden beslissing, is de kritiek van verzoekende partij dat de commissaris-generaal heeft nagelaten navraag te doen bij UNHCR inzake de registratie van verzoekende partij en haar familie als Afghaans vluchteling in Pakistan, niet dienstig. Hetzelfde geldt voor waar zij betoogt dat de commissaris-generaal navraag had kunnen doen bij andere organisaties betrokken bij de afgifte van *Afghan Citizen Cards*.

2.3.9.6. Door er voorts op te wijzen dat zij wel een kopie van de *Afghan Citizen Card* van haar moeder heeft voorgelegd alsook verschillende voedselkaarten en de overtuiging toegedaan te zijn dat daarmee is aangetoond dat zij en haar familie wel degelijk als Afghaans vluchteling in Pakistan leefden, gaat zij eraan voorbij dat de commissaris-generaal heeft vastgesteld dat uit objectieve informatie blijkt dat zowel in Afghanistan als in Pakistan een hoog niveau van corruptie heerst en zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt zodat de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is. Gelet op de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. Uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de documenten tevens aan een feitelijke, concrete beoordeling zijn onderworpen en niet zonder meer als vervalst worden afgedaan.

2.3.9.7. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de voorgelegde documenten, met hun beperkte bewijswaarde, niet worden geruggesteund door coherente, aannemelijke en geloofwaardige verklaringen,

zoals vereist in artikel 48/6, § 4, c) en e) van de vreemdelingenwet. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang en in het licht van de beschikbare landeninformatie, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat er geen geloof gehecht kan worden aan het door verzoekende partij geschetste profiel van Afghaans vluchteling in Pakistan.

2.3.9.8. Waar verzoekende partij voorts nog wijst op een arrest van de Raad om haar standpunt kracht bij te zetten, wijst de Raad erop dat, naast het feit dat in een continentale rechtstraditie er geen precedentswerking uitgaat van deze rechtspraak, verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat de feitelijkheden die aanleiding hebben gegeven tot voormelde rechtspraak vergelijkbaar zijn met de feitelijkheden in onderhavige zaak. Dit nog naast de vaststelling dat verzoekende partij, zoals blijkt uit de bespreking *supra*, geenszins kan gevolgd worden als zou in onderhavige zaak de commissaris-generaal zich vergenoegt hebben met de loutere stelling dat er een hoge corruptiegraad heerst om de voorgelegde documenten aan kant te schuiven.

Anders dan wat verzoekende partij verder nog voorhoudt is, zoals blijkt uit de bespreking *supra*, geenszins voldaan aan de *cumulative* voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet aannemelijk. Zij toont ook geenszins aan dat de commissaris-generaal niet gehandeld heeft conform de in hogere rechtspraak uitgezette richtlijnen met betrekking tot de inhoudelijke beoordeling van een verzoek om internationale bescherming. De Raad herhaalt nogmaals dat de voorgelegde documenten ook afgetoetst werden aan de verklaringen van verzoekende partij. Uit de arresten van het EHRM kan ook niet worden afgeleid dat ieder stuk hoe dan ook moet worden onderzocht op zijn authenticiteit (cfr. RvS, nr. 253.447 van 1 april 2022). De Raad wijst er verder op dat er *in casu* geen sprake is van twijfel zoals blijkt uit de omstandige motivering in de bestreden beslissing. Evenmin kan blijken dat de inconsistenties in de verklaringen van verzoekende partij details betreffen.

Voorts is het betoog in het verzoekschrift dat *“de asielinstanties bij een volgend verzoek geen conclusies mag trekken uit de beoordeling die bij de vorige verzoeken heeft plaatsgevonden”* nu *in casu* geen sprake is van een volgend verzoek om internationale bescherming. Evenmin werd het verzoek van verzoekende partij *“niet ontvankelijk”* verklaard.

Daarenboven, zo al zou moeten aangenomen worden dat verzoekende partij ooit in Pakistan heeft verbleven, kan uit geen enkel concreet gegeven blijken precies wanneer en hoelang verzoekende partij in Pakistan verbleven heeft. Haar verklaringen volstaan, gelet op de pertinente motieven in de bestreden beslissing, geenszins om het door haar voorgehouden langdurig verblijf wel aannemelijk te bevinden. De commissaris-generaal motiveert bijgevolg ook verder op goede gronden dat het loutere feit enige tijd in Pakistan te hebben verbleven niet voldoende is om een nood aan internationale bescherming vast te stellen:

*“Wat er ook van zij, zelfs indien u in Pakistan zou hebben verbleven is het loutere gegeven enige tijd in Pakistan te hebben verbleven niet voldoende om een nood aan internationale bescherming vast te stellen in uw hoofd. Er moet worden gesteld dat de nood aan internationale bescherming moet worden beoordeeld ten opzichte van het land van nationaliteit, in casu Afghanistan.”*

*Uit het rapport EUAA: Pakistan – situation of Afghan refugees van mei 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/pakistan-situation-afghan-refugees>) blijkt dat etnische Pashtouns aan de beide kanten van de grens tussen Afghanistan en Pakistan wonen. Zij delen niet alleen familiebanden, maar er is ook sprake van een gemeenschappelijke geschiedenis en cultuur. De taliban, die sinds augustus 2021 de macht hebben overgenomen in Afghanistan, heeft voornamelijk Pashtouns onder zijn leden. Zij nemen daarbij de belangrijkste posities in de de facto regering. Daarnaast blijkt uit de informatie dat er traditioneel veel gereisd wordt tussen Afghanistan en Pakistan, onder andere omwille van handel, familie die aan beide kanten van de grens woont, onderwijs, werk en medische behandeling.*

*Uit de EUAA Country Guidance van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) blijkt eveneens dat de behandeling van personen die geboren zijn of lang verbleven hebben in Pakistan, in het algemeen geen vervolging uitmaakt. Het is slechts in uitzonderlijke gevallen, die in casu niet worden aangetoond, dat men omwille van een verblijf in Pakistan een nood aan internationale bescherming kan aantonen.*

*Er kan bijgevolg niet worden ingezien waarom u zich, gelet op alle bovenstaande elementen, niet zou kunnen vestigen in Afghanistan.”* Door louter vast te houden aan haar ongeloofwaardig bevonden langdurig verblijf in Pakistan brengt verzoekende partij hertegen geen dienstige argumenten aan. De gegeven motivering is pertinent, vindt steun in het administratief dossier, en blijft overeind.

2.3.9.10. Daarnaast voert verzoekende partij in haar verzoekschrift als in haar nota met opmerkingen aan dat zij als Afghaanse terugkeerder uit het Westen zal worden geconfronteerd met een risico op vervolging.

De Raad wijst er evenwel op dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie, waaronder ook de geactualiseerde landeninformatie die door de partijen per aanvullende nota werd neergelegd, niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Te dezen benadrukt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij geen inschatting kan maken van het risico dat zij als verwesterd gepercipieerd zal worden en dat het de commissaris-generaal toekomt dit risico te onderzoeken door haar specifiek te bevragen over haar mentaliteit en denkbeelden.

De Raad wijst er evenwel op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 3 februari 2022, op 10 juni 2022 en op 4 mei 2023 – dus na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 – werd gehoord door het Commissariaat-generaal. Er dient in de eerste plaats te worden benadrukt dat verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te sturen. Bovendien blijkt dat verzoekende partij uitdrukkelijk gevraagd werd wat zij vreest dat haar zal overkomen bij terugkeer (CGVS, NPO 3 februari 2022, p. 23, NPO, 10 juni 2022, p. 12 en NPO, 4 mei 2023, p. 11). Echter beperkte verzoekende partij zich tot een verwijzing naar haar vluchtrelaas en de stelling dat er in Afghanistan geen toekomst is. Anders dan wat verzoekende partij bijgevolg voorhoudt, kan geenszins blijken dat zij op het CGVS de kans niet zou gehad hebben elementen aan te brengen die kunnen wijzen op een (gepercipieerde) verwestering. Zelfs indien verzoekende partij niet op de hoogte is van wat als verwesterd wordt gepercipieerd door de taliban, weerhoudt dat er haar niet van alle elementen omtrent haar leven in het Westen, haar overtuigingen en gedragingen naar voren te brengen die toelaten te beoordelen of zij verwesterd is of als verwesterd zal beschouwd worden. Daarenboven blijkt uit het gehoorverslag van 4 mei 2023 dat de advocaat van verzoekende partij de *protection officer* vroeg de verzoekende partij te vragen of haar leven in België een invloed kan hebben op de vrees bij terugkeer. De *protection officer* gaf gevolg aan dit verzoek en stelde volgende vraag aan verzoekende partij: *“Je advocaat vermeldde dat je leven in België mogelijks een risico vormt bij terugkeer, kan je hierover meer zeggen?”* waarop verzoekende partij repliceerde: *“Omdat de taliban zegt jihad tegen hindoes is toegelaten en omdat ik hier in Europa heb geleefd. De manier waarop mensen hier leven en zich kleden en spreken, ik doe hetzelfde. De taliban is tegen deze gedragingen. Als ik terug ga van hier en ik heb al deze gewoontes, omwille van deze gewoontes ga ik een probleem hebben met hen. Omdat hier feest ik niet alleen met jongens en meisjes, ik ga naar shisha bars en doe zoals de mensen hier. Ik zei al over de woordvoerder en wat hij zei. Als ik naar daar ga, zullen mijn problemen verdubbeld worden. De faciliteiten om naar school te gaan en te werken, deze faciliteiten zijn er niet. Nu heb ik ook werk. Dit zijn de papieren van mijn supervisor en mijn teamleider..”* (CGVS, NPO, 4 mei 2023, p. 12).

Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoekende partij geenszins overtuigen met haar betoog dat de commissaris-generaal tekort zou zijn geschoten in zijn samenwerkingsplicht, geweigerd zou hebben om op de elementen van verwestering in te gaan en dat haar op die manier een aanleg zou zijn ontzegd.

Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de commissaris-generaal gemotiveerd:

*“Ten slotte stelt uw advocaat dat uw situatie in België mogelijks een risico bij terugkeer zou vormen voor u. Gevraagd hiernaar stelt u verwesterd te zijn omdat u gewoontes hebt hier zoals feesten met jongens en meisjes en uw bezoeken aan shisha bars (zie CGVS, p.12). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat uw levensstijl in België deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Het geheel van uw verklaringen is op zulke wijze vaag en incoherent dat er op geen enkel punt van uw persoonlijke vervolging ook maar enig geloof kan worden gehecht.*

(..)

*Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Targeting\\_of\\_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio-economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf)) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

*Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.*

*Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.*

*Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

*Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.*

*In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.*

*Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."*

De Raad stelt verder ook vast dat noch in het verzoekschrift, noch in de aan de Raad overgemaakte aanvullende nota's noch in de verklaringen ter terechtzitting enige concrete informatie wordt bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit het enkele gegeven dat verzoekende partij eind 2019 op 21-jarige leeftijd Afghanistan verliet en sinds november 2020 in België verblijft kan niet besloten worden dat zij verwesterd is of als zodanig zal worden beschouwd bij een terugkeer naar Afghanistan, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij hierdoor zou dreigen te worden geveiseerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Verzoekende partij blijft in gebreke aan te tonen dat zij daadwerkelijk dermate verwesterd zou zijn dat van haar niet zou mogen worden verwacht dat zij zou terugkeren naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving. Met een loutere verwijzing naar haar verblijf in West-Europa, het feit dat zij actief is op sociale media, haar sociale contacten, waaronder vrouwen waarvan zij stelt hiermee ook seksuele betrekkingen te hebben, haar uitgaansleven, het drinken van alcohol en het roken van de waterpijp, het feit dat zij enige tijd gewerkt heeft, en het attest van een inburgeringscursus bij het Rode Kruis, toont zij geenszins aan dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet zou kunnen aanpassen aan en zich niet zou kunnen gedragen naar de regels, normen en waarden die heden gelden binnen de Afghaanse maatschappij. Het loutere gegeven dat verzoekende partij zich in Afghanistan (buitenshuis) zou dienen te conformeren aan de dominante cultuur, vormt op zich geen vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Dergelijke gevraagde aanpassingen maken op zich geen inbreuk uit op de fundamentele grondrechten en vrijheden en kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd. Gelet op het feit dat verzoekende partij al 21 jaar was toen zij Afghanistan verliet kan niet worden aangenomen dat zij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Dit geldt des te meer nu zij moslim is, zij Pashtou spreekt en zij nog een familiaal netwerk in Afghanistan, waaronder een verloofde, waarmee zij nog contact heeft (*Verklaring DVZ*, 18 december 2020, CGVS, NPO, 4 mei 2023, p. 11). Verzoekende partij kan voorts, gelet op de bespreking hoger waaruit blijkt dat geen geloof gehecht kan worden aan haar voorgehouden profiel van Afghaans vluchteling in Pakistan noch aan enig langdurig verblijf in Pakistan, evenmin overtuigen met een verwijzing naar het feit dat zij gans haar leven in Pakistan zou gewoond hebben om voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. De Raad wijst er verder op dat verzoekende partij zich door haar familie in Afghanistan ook kan laten informeren over de thans geldende normen en waarden in Afghanistan.

Het verdere betoog in haar verzoekschrift dat zij geen geldige Afghaanse reisdocumenten heeft en dat de Afghaanse ambassade te Ukkel door de taliban wordt aanzien als niet loyaal aan de taliban is te dezen niet dienstig daar noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. De hypothetische constructie van verzoekende partij rond het risico om te reizen met een eventueel niet geschikt paspoort of met een laissez-passer afgeleverd door de Dienst Vreemdelingenzaken na contact met de Afghaanse ambassade is niet dienstig in het kader van het onderzoek naar een internationale beschermingsnood. De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voor iemand als verzoekende partij zonder specifiek profiel voldoende en in de regel niet problematisch. Verzoekende partij bemerkt voorts dat zij verschillende checkpoints zal moeten passeren op haar terugreis en dat zij hierbij ondervraagd zal worden en haar gsm hierbij gecontroleerd zal worden, doch niets weerhoudt haar ervan bepaalde posts die niet in goede aarde zouden vallen te verwijderen of nog haar volledige sociale media te verwijderen alvorens de terugkeer aan te vatten. Verder merkt de Raad op dat de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, "*Key socio-economic indicators in Afghanistan*", augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat zich aan de controleposten een aantal schietpartijen hebben voorgedaan, hebben de *de-factotaliban* autoriteiten opgeroepen om meer '*professionals*' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Te dezen toont verzoekende partij in de huidige stand van zaken niet aan dat zij over een specifiek profiel beschikt waardoor zij persoonlijk zou worden geveiseerd bij deze controleposten. Er blijkt niet dat verzoekende partij voor haar vertrek in het vizier stond van de taliban, noch dat zij bij terugkeer in hun vizier zou komen. Er zijn ook geen concrete indicaties die daarop wijzen. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren, vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen. Het betoog dat er voor andere herkomstlanden wel een analyse zou worden gemaakt van de risico's bij terugkeer – waarbij zij tevens wijst op het arrest met nummer 282 473 van de Raad van 22 december 2022 – volstaat tot slot niet. Het land van herkomst *in casu* betreft Afghanistan, zodat niet dienstig kan worden gekeken en verwezen naar de situatie en beoordeling in andere herkomstlanden. De Raad herhaalt nogmaals dat genoegzaam werd vastgesteld

dat een terugkeer voor een Afghaan zonder risicoprofiel, zoals verzoekende partij, in regel niet problematisch is.

Ook de omstandigheid dat verzoekende partij afkomstig zou zijn uit de provincie Nangharar, waar verschillende Afghaanse groepen aanwezig zijn, zoals de taliban, ISKP, Tehrik-e taliban Pakistan en het Haqqani netwerk, volstaat niet om een risico bij terugkeer vast te stellen. De Raad erkent dat verschillende Afghaanse groepen, zoals de taliban, ISKP, Tehrik-e Taliban Pakistan, en een salafistische gemeenschap actief zijn in Nangharar. Verzoekende partij werkt echter niet verder concreet uit waarom het gegeven dat zij afkomstig is uit dit gebied, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in haar hoofde vast te stellen. Zoals hoger immers reeds vastgesteld kan zij met een verwijzing naar haar leeftijd en haar verblijf in het Westen niet overtuigen. Evenmin kan zij dienstig verwijzen naar het feit dat zij het grootste deel van haar leven in Pakistan gewoond zou hebben, gelet op de bespreking hoger waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan haar voorgehouden profiel van Afghaans vluchteling in Pakistan noch aan enig langdurig verblijf in Pakistan.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient te worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door haar vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoekende partij reikt echter in het kader van haar beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie of haar lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit haar verklaringen blijkt niet dat haar familie problemen heeft gekend louter omwille van haar vertrek uit Afghanistan of haar verblijf in Europa.

Verder maakt verzoekende partij, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas, niet aannemelijk dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van haar afwezigheid en terugkeer.

Wat betreft haar betoog in haar verzoekschrift en aanvullende nota over het leven onder talibanbewind en de talrijke mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in haar verzoekschrift en aanvullende nota louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoekende partij daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij in de actuele stand van zaken louter omwille van haar verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar haar provincie Nangharar, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat zij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Gelet op het voorgaande maakt verzoekende partij, een vijftientwintjarige jongeman die nog maar sinds eind 2020 en dus ongeveer drie jaar en zes maanden in België is, en in Afghanistan nog over een netwerk beschikt, waaronder een verloofde, niet aannemelijk dat zij bij terugkeer gezien zal worden als zijnde '*besmet*' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat zij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

2.3.9.11. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet om aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

2.3.9.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.9.13. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekende partij geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.9.14. In zoverre verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat zij niet aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met de taliban omwille van haar voorgehouden vluchtrelaas en dat evenmin kan worden aangenomen dat zij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK) C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer preciaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijck of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie. Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwijking van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Zij toont niet aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Met haar betoog in het verzoekschrift toont verzoekende partij niet aan dat zij *“als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren”* bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften. De Raad merkt tevens nog op dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het CGVS uitdrukkelijk aangaf dat zij in Afghanistan nog beschikt over een familiaal netwerk. Gelet op voorgaande maakt de verzoekende partij hoe dan ook niet aannemelijk dat zij in Afghanistan niet meer kan terugvallen op enig familiaal netwerk dat haar kan ondersteunen. Haar betoog dat zij in Afghanistan in een situatie van extreme materiële deprivatie zal terechtkomen overtuigt gelet op voorgaande geenszins.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift haar hoedanigheid als terugkeerder uit het Westen – die er voor zou zorgen dat zij zou worden uitgesloten van enige hulp, bijstand en onderdak – benadrukt, wijst de Raad op wat *supra* werd geoordeeld, met name dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde *‘besmet’* door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert.

Verzoekende partij kan voorts niet worden bijgetreden in zoverre zij in haar verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de-factoregering* aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals Al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat Al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoekende partij in haar verzoekschrift argumenteert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername door de taliban, wiens regering door de internationale gemeenschap niet wordt erkend, in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoekende partij. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoekende partij *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal erkend worden, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad herhaalt bovendien dat er thans in Afghanistan wel degelijk een *de-factoregering* aanwezig is, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.9.15. Opdat aan verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de National Resistance Front (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van 'improvised explosive devices' (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige ANSF, activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

Verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoekende partij geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor haar het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet verhogen.

Verzoekende partij brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 11 maart 2024 neergelegde aanvullende nota. De informatie waarnaar verzoekende partij in haar verzoekschrift en aanvullende nota verwijst, is dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

2.3.9.10. Verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.3.11. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekende partij niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de verwerende partij oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij

zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.13. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.14. Waar verzoekende partij in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekende partij echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER